

Sesilija Ahern

P. S.
Volim te

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Cecilia Ahern

P. S. I LOVE YOU

Copyright © Cecilia Ahern 2007

Translation Copyright

© 2010, 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Hvala mami, tati, Džordžini, Nikiju,
celoj porodici i prijateljima.*

Hvala Merijen Gan O’Konor.

*Hvala urednicima HarperKolinsa,
Lin Dru i Maksin Hičkok.*

Hvala Mojri Rajli.

Dejvidu

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

Prvo poglavlje

Holi je prinela plavi pamučni džemper licu. Odmah ju je preplavio poznati miris. Stomak joj se zgrčio, a srce steglo od poražavajuće tuge. Žmarci su joj prošli uz potiljak, a knedla u grlu umalo je nije ugušila. Obuzela ju je panika. Ako se izuzme tiho brujanje frižidera i povremeno šištanje cevi, kuća je bila tiha. Holi je bila sama. Žuč joj se popela u grlo, te je otrčala u kupatilo i pala na kolena ispred šolje.

Džeri je otišao i nikada se neće vratiti. To je stvarnost. Nikada više neće preći prstima kroz njegovu meku kosu, izgovoriti internu šalu za stolom na nekoj večeri niti će mu se izjadati nakon povratka kući posle teškog dana na poslu kada je njegov zagrljaj sve što joj treba. Nikada više neće deliti postelju s njim, doživeti da je ujutru probude njegovi napadi kijanja niti se do suza smejati njegovim šalama. Rasprave u vezi sa tim čiji je red da ustane iz kreveta i ugasi svetlo u spavaćoj sobi zauvek su utihnule. Ostala je samo hrpa uspomena i slika njegovog lica koja je iz dana u dan postajala sve maglovitija.

Želeli su da ostare zajedno i činilo im se ne traže previše od života. I njihovi bližnji su verovali da će tako biti. Bili su najbolji prijatelji, ljubavnici i srodne duše i svi su mislili da im je suđeno da budu zajedno. Ali ispostavilo se da se jednog dana sudbina lakomo predomisli.

Kraj je došao prebrzo. Nakon što se nekoliko dana žalio na migrenu, Džeri je jedne srede u pauzi za ručak poslušao Holi i otišao kod lekara. Mislili su da su stres ili umor uzroci migrene i složili se da će mu, u najgorem slučaju, biti potrebne naočare. Džeri se uzrujao što će možda morati da ih nosi, što se ispostavilo kao sitnica, jer zapravo nije imao problem sa očima, već tumor na mozgu.

Holi je pustila vodu i nesigurno ustala, drhteći zbog hladnih podnih pločica. Imao je trideset godina. Naravno, nije bio najzdraviji čovek na svetu, ali bio je dovoljno zdrav da... pa, da vodi normalan život. Kada je bolest uzela maha, hrabro se šalio da je trebalo da živi opuštenije, da proba drogu, pije češće, više putuje, iskače iz aviona dok depilira noge... nastavljao se njegov spisak. Čak i kada se smejaao zbog toga, Holi je videla kajanje u njegovim očima. Kajanje zbog onoga za šta nikada nije odvojio vreme, zbog mesta koja nikada nije video, žal zbog gubitka budućih iskustava. Da li se kajao zbog njihovog zajedničkog života? Holi nikada nije posumnjala u njegovu ljubav, ali se bojala da ne misli da je izgubio dragoceno vreme.

Ostariti zajedno više nije bila samo puka strašna neminovnost. Pretvorilo se u očajnički željeni cilj. Koliko su oboje bili drski što starenje nikada nisu doživljavali kao dostignuće i izazov već kao nešto što je trebalo izbeći.

Uznemirenoj Holi krupne, slane suze klizile su niz obraze. Oči su joj bile crvene i naduvene i izgledalo je da ova noć nema

kraja. Ni u jednoj sobi u kući nije nalazila utehu, već samo odbojnu tišinu dok je zurila u nameštaj. Gledajući u kauč, žalila je što je bar on ne pozove sebi.

Džeriju se to ne bi dopalo, pomislila je. Duboko je udahнула, obrisala oči i pokušala da se donekle urazumi. Ne, Džeriju se to uopšte ne bi dopalo.

Holi su oči bile osjetljive i naduvene jer je plakala celu noć. Baš kao i svake noći poslednjih nekoliko nedelja, isprekidan san savladao ju je u ranim jutarnjim satima. Svakog dana kada bi se probudila, otkrila bi da je neudobno opružena na nekom komadu nameštaja – danas je to bio kauč. Ponovo ju je probudio telefonski poziv zabrinutog prijatelja ili člana porodice. Verovatno misle da, osim što spava, ne radi ništa drugo. Gde su njihovi pozivi kada nemirno tumara po kući poput zombija i traga po sobama za... za čime? Šta očekuje da će naći?

„Halo“, mamurno se javila. Glas joj je bio promukao od plakanja, ali odavno je odustala od toga da se drži hrabro. Njen najbolji prijatelj je otišao i niko nije shvatao da nikakva količina šminke, svežeg vazduha ili kupovine ne može da popuni prazninu u duši.

„O izvini, ljubavi, jesam li te probudila?“, zabrinuto ju je pitala majka. Ona ju je zvala svakog jutra da proveri je li uspešla da preživi noć, bojeći se da je ne probudi, ali bi joj uvek laknulo kada bi se uverila da se njena ćerka izborila s noćnim avetima.

„Ne, samo sam dremala. U redu je.“ Uvek isti odgovor.

„Tata i Deklan su izašli i razmišljala sam o tebi, dušice.“

Zašto bi se Holine oči uvek ispunile suzama kada bi čula taj umirujući, saosećajni glas? Mogla je da zamisli majčino lice,

skupljenih obrva i čela nabranog od brige. Ali to nije umirilo Holi, već ju je podsetilo na to zašto su zabrinuti i da ne bi trebalo da bude tako. Sve bi trebalo da bude normalno. Trebalo bi da Džeri bude pored nje, da prevrće očima do besvesti i pokušava da je zasmije dok njena majka priča dalje. Koliko puta je morala da mu pruži slušalicu kada bi je spopao napad smeha. A on bi ćaskao, ne obraćajući pažnju na Holi dok skakuće oko kreveta, pravi najblesavije grimase i izvodi svoj najsmešniji ples samo da bi mu vratila. Retko je uspevala u tome.

Ponavljala je „hm“ i „aha“ tokom razgovora. Slušala je, ali nije čula nijednu reč.

„Divan je dan, Holi. Mnogo bi ti prijalo da odeš u šetnju. Izadi na svež vazduh.“

„Hm, verovatno.“ Eto ga ponovo – svež vazduh, tobožnje rešenje za sve njene probleme.

„Možda bih mogla da navratim kasnije da procaskamo.“

„Ne, hvala, mama. Dobro sam.“

Tajac.

„Pa, u redu... zvrzni me ako se budeš predomislila. Biću slobodna ceo dan.“

„Važi.“ Ponovo tajac. „Ipak, hvala.“

„Dobro, onda... drži se, dušo.“

„Hoću.“ Holi je taman htela da spusti slušalicu kada je ponovo čula majčin glas.

„Oh, Holi, umalo da zaboravim. Ona koverta te još čeka ovde – znaš, ona o kojoj sam ti pričala. Stoji na kuhinjskom stolu. Možda bi htela da je uzmeš. Tu je već nedeljama i možda je nešto važno.“

„Sumnjam. Verovatno samo još jedna izjava saučešća.“

„Ne, ne verujem, ljubavi. Naslovljena je na tebe, a iznad tvog imena piše... oh, sačekaj da je uzmem...“

Odlaganje slušalice, zveckanje potpetica po pločicama do stola, škripanje stolice po podu, koraci koji postaju glasniji, podizanje slušalice...

„Jesi li još tu?“

„Jesam.“

„Dobro, na vrhu piše 'spisak'. Možda je od nekoga s posla ili tako već nekoga, dušo. Trebalo bi da je samo...“

Holi je ispustila telefon.

Drugo poglavlje

„Džeri, ugasi svetlo!“ Holi se kikotala dok je gledala kako se njen muž svlači pred njom. Plesao je po sobi i izvodio striptiz, polako otkopčavajući belu, pamučnu košulju dugim, vitkim prstima. Izvio je levu obrvu i pustio da mu košulja padne s ramena, uhvatio je desnom rukom i bacio preko glave.

Holi se ponovo zakikotala.

„Da ugasim svetlo? Šta, i da propustiš sve ovo?“ – nestašno se osmehnuo dok je stezao mišiće. Nije bio tašt čovek, ali imao je čime da se podiči, pomislila je Holi. Telo mu je bilo snažno i savršeno definisano. Duge noge bile su mu mišićave od sati provedenih u teretani. S gotovo metar i osamdeset, bio je dovoljno visok da se Holi oseća zaštićeno kada bi stao pored nje, visoke metar i šezdeset dva. Najviše joj se sviđalo što bi joj glava, kada bi ga zagrlila, bila tačno ispod njegove brade, gde je osećala kako joj njegov dah blago talasa kosu i golica teme.

Srce joj je poskočilo kada je spustio bokserice, uhvatio ih nožnim prstima i bacio na nju. Pale su joj na glavu.

„Pa, bar je ovde mračnije“, nasmejala se. Uvek je uspevao da je nasmeje. Kada bi došla umorna i razdražljiva s posla, uvek je bio saosećajan i slušao je njene žalopojke. Retko su se svađali, a i kada jesu, to je bilo zbog gluposti koje su ih kasnije zabavljale, recimo, ko je ostavio svetlo na tremu upaljeno ceo dan ili zaboravio uveče da uključi alarm.

Džeri je završio striptiz i skočio u krevet. Ušuškao se pored nje i zavukao ledena stopala ispod njenih kako bi ih ugrijao.

„Aaaa! Džeri, stopala su ti kao kocke leda!“ Holi je znala da taj položaj znači da on nema nameru da se pomakne ni centimetar. „Džeri?“, upozoravajući je pitala.

„Holi?“, podražavao ju je.

„Zar nisi zaboravio nešto?“

„Koliko ja znam, nisam“, odgovorio je.

„Svetlo?“

„Ah, da, svetlo“, sanjivo je rekao i pretvarao se da glasno hrče.

„Džeri!“

„Koliko se sećam, sinoć sam ja morao da ustanem to da uradim.“

„Da, ali si pre samo jedne sekunde stajao pored prekidača!“

„Da... pre samo jedne sekunde“, ponovio je.

Holi je uzdahnula. Mrzela je da ustaje iz kreveta kada joj je prijatno i udobno, da prelazi preko hladnog, drvenog poda pa da pipa po mraku na putu natrag. Coknula je.

„Ne mogu stalno da gasim svetlo, znaš, Holi. Možda jednog dana neću biti tu i šta ćeš onda da radiš?“

„Nateraću novog muža da ga gasi“, nadurila se Holi, pokušavajući da odgurne njegova hladna stopala od svojih.

„Ha!“

„Ili ću se samo truditi da se setim da to uradim pre nego što legnem.“

Džeri je otpuhnuo. „Teško da će se to desiti, draga moja. Moraću da ostavim poruku na prekidaču pre nego što odem kako bi se setila.“

„Veoma obzirno od tebe, ali radije bih da mi ostaviš svoj novac.“

„I poruku na kuvalu“, nastavio je.

„Ha-ha!“

„I na tetrapaku mleka.“

„Baš si smešan, Džeri.“

„Oh, i na prozorima kako ih ne bi ujutru otvorila i aktivirala alarm.“

„Hej, što mi ne bi prosto u oporuci ostavio spisak stvari koje bi trebalo da radim ako misliš da ću biti tako nesposobna bez tebe?“

„Nije loša ideja“, nasmejao se.

„Dobro, onda, ugasiću proketo svetlo.“ Holi je nerado ustala iz kreveta, namrštila se kada je stala na ledeni pod i ugasila svetlo. Ispružila je ruke u mraku i polako pošla natrag prema krevetu.

„Ehej? Holi, jesi li se izgubila? Ima li ikoga tamo, tamo, tamo?“, povikao je Džeri mračnoj sobi.

„Da, ja. Jaooo!“, povikala je kada je udarila nožnim prstom o nogu kreveta. „U pičku materinu! Jebem ti...!“

Džeri se zagrcnuo od smeha ispod pokrivača. „Broj dva na mom spisku: pazi na nogu kreveta...“

„O umukni, Džeri, i ne budi tako morbidan!“, odbrusila je Holi i uhvatila se za bolno stopalo.

„Hoćeš da poljubim da prođe?“, pitao je.

„Ne, dobro je“, tužno je odgovorila, „samo da stavim noge ovde da ih ugrijem...“

„Aaaah! Bokte, ledene su!“

Ponovo je prasnula u smeh.

Tako je počela šala u vezi sa spiskom. Bila je to šašava i jednostavna ideja koju su ubrzo podelili sa svojim najbližim prijateljima, Šeron i Džonom Makarti.

Džon je prišao Holi u školskom hodniku kada su imali samo četrnaest godina i promrmljao čuvene reči: „Moj drugar pita hoćeš li da izađeš s njim.“ Posle nekoliko dana beskrajnih rasprava i hitnih sastanaka s drugaricama, Holi je konačno pristala.

„Ah, ma idi, Holi“, nagovarala ju je Šeron. „Dobar je frajer i bar nema bubuljice po celom licu kao Džon.“

Koliko je Holi sada zavidela Šeron! Šeron i Džon venčali su se iste godine kad i Holi i Džeri. Holi je bila najmlađa u društvu s dvadeset tri, dok su ostali imali dvadeset četiri godine. Neki su govorili da je premlada i pridikovali joj kako bi u njenim godinama trebalo da putuje po svetu i da se zabavlja. Umesto toga, Džeri i Holi zajedno su putovali po svetu. To je imalo mnogo više smisla jer kada nisu bili zajedno... pa, Holi se prosto osećala kao da joj nedostaje neki vitalni organ.

Daleko od toga da joj je dan venčanja bio najlepši dan u životu. Kao većina devojčica, sanjala je o venčanju iz bajke, venčanici kakvu nose princeze i divnom, sunčanom vremenu na romantičnom mestu gde će biti okružena svima koji su joj bliski i dragi. Zamišljala je da će to biti najlepša noć u njenom životu, da će plesati sa svim prijateljima, da će joj se svi diviti i da će se osećati posebno. Stvarnost je bila sasvim drugačija.

Probudila se u porodičnoj kući uz krike. „Ne mogu da pronađem kravatu!“ – njen otac. „Kosa mi je nikakva“ – njena majka. Najbolje je bilo: „Izgledam kao slon! Nema šanse da ovakva odem na to usrano venčanje! Biću jeziva! Mama, vidi na šta ličim! Holi će morati da nađe drugu deverušu jer ja ne idem. Ej! Džek, vrati mi taj jebeni fen, nisam završila!“ Te nezaboravne reči izgovorila je njena mlađa sestra Kira, koja

je redovno dobijala napade i odbijala da izađe iz kuće zato što nema šta da obuče, bez obzira na to što joj je plakar prepun. Trenutno živi negde u Australiji s neznancima i porodica razgovara s njom putem mejla jednom u nekoliko nedelja. Holina porodica provela je čitavo jutro pokušavajući da uveri Kiru da je najlepša na svetu. Holi se za to vreme spremala, osećajući se kao govno. Kira je konačno pristala da izađe iz kuće kada je njihov otac, uglavnom miran čovek, na zaprepašćenje svih uzviknuo iz sveg glasa: „Kiro, ovo je Holin prokleti dan, a NE TVOJ! A ti ćeš OTIĆI na venčanje i uživati. A kada Holi siđe, REĆI ĆEŠ joj da izgleda prelepo i nećeš više pisnuti DO KRAJA DANA!“

I tako su svi ushićeno zaklicali kada je Holi sišla, a Kira je, poput desetogodišnjakinje koja je dobila batine, podigla uplakane oči prema njoj i drhtavim usnama rekla: „Izgledaš prelepo, Holi.“ Sve sedmoro natrpalo se u limuzinu – Holi, njeni roditelji, trojica braće i Kira – i sedeli su celim putem do crkve u tišini ispunjenoj užasom.

Čitav dan joj je sada delovao maglovito. Jedva da je stigla da progovori s Džerijem jer su ih oboje odvlačili na različite strane da upoznaju baba-tetku Beti iz neke bestragije, koju Holi nikada nije videla, i deda-strica Tobija iz Amerike, koga niko nikada ranije nije spomenuo, ali je odjednom postao veoma značajan član porodice.

Niko joj nije rekao da će biti toliko zamorno. Do kraja večeri, Holi se vilica ukočila od osmehivanja fotografima, a noge su joj otpale jer je celog dana trčala naokolo u glupim cipelicama. Očajnički je želela da sedne za veliki sto za kojim su njeni prijatelji urlali od smeha i očigledno uživali. Pa bar neko uživa, pomislila je. Ali čim je kročila u apartman za mladence s Džerijem, sve brige su nestale i shvatila je svrhu svega toga.

Suze su joj ponovo potekle niz obraze i shvatila je da se opet prepustila sanjarenju. Ukočeno je sedela na kauču, a slušalica, još uvek odignuta s telefona, ležala je pored nje. Poslednjih dana vreme joj je prolazilo a da nije znala ni koliko je sati ni koji je dan. Činilo joj se kao da živi izvan sopstvenog tela, otupela za sve osim za bol u duši, u kostima, u glavi. Bila je tako umorna... Stomak joj je zakrčao i shvatila je da ne može da se seti kada je poslednji put jela. Da li je to bilo juče?

Oteturala se u kuhinju, odevena u Džerijev bademantil i s omiljenim ružičastim „disko diva“ papučama na nogama koje joj je Džeri kupio za prošli Božić. Govorio je da je ona njegova disko diva. Uvek prva na podijumu za igru, uvek poslednja koja izlazi iz noćnog kluba. Ha, gde li je ta devojka sada? Otvorila je frižider i zagledala se u prazne pregrade. Samo povrće i jogurt odavno isteklog roka trajanja što je ostavio užasan vonj u frižideru. Slabašno se osmehnula kada je protresla tetrapak mleka. Prazan. Treća stavka na njegovom spisku...

Uoči pretprošlog Božića Holi je sa Šeron otišla da kupi haljinu za godišnji bal u hotelu *Berlington*. Odlazak u kupovinu sa Šeron uvek je predstavljao opasan izlet, a Džon i Džeri šalili su se da će ponovo patiti o Božiću jer će, zbog velikih kupovina svojih žena, ostati bez ijednog poklona. Nisu bili daleko od istine. Siroti zanemareni muževi, tako su ih nazivale.

Holi je potrošila bezobraznu sumu novca u *Braun Tomasu* na najlepšu belu haljinu koju je ikada videla.

„Sranje, Šeron, ovo će mi napraviti veliku rupu u novčaniku“, rekla je s grižom savesti, grickajući usnu i prelazeći prstima po mekoj tkanini.

„Ah, ne brini, Džeri može da ti je zakrpi“, odgovorila je Šeron uz svoje ozloglašeno cerekanje. „I prestani da me zoveš

’sranje, Šeron’. Tako me oslovljavaš kad god odemo u kupovinu. Ako ne pripaziš, mogla bih se uvrediti. Kupi prokletu haljinu, Holi. Božić je, na kraju krajeva. Vreme je za darivanje i sve ostalo.“

„Bože, kako si zla, Šeron! Nikada više neću s tobom otići u kupovinu. To mi je polumesečna plata. Šta ću da radim do kraja meseca?“

„Holi, da li bi radije jela ili izgledala božanstveno?“

„Kupujem“ – Holi je uzbuđeno rekla prodavačici.

Haljina je imala dubok dekolte koji je savršeno isticao Holi-ne male grudi, a slič do polovine butine otkrivao joj je vitke noge. Džeri nije mogao da odvoji pogled od nje. Mada, ne samo zato što je izgledala prelepo. Prosto nije mogao da shvati kako, za ime sveta, tako mali komad tkanine može toliko da košta. Na balu je gospođica Disko Diva ponovo preterala sa alkoholnim pićima i uspela da uništi haljinu tako što ju je polila crnim vinom. Holi je bezuspešno pokušala da zaustavi suze dok su muškarci za stolom pijano objašnjavali partnerkama da bi stavka pedeset četiri na spisku trebalo da zabrani ispijanje crnog vina kada se nosi skupa bela haljina. Tada su zaključili da je mleko odgovarajući napitak jer se neće videti ako se prolije po skupoj beloj haljini.

Kasnije je Džeri oborio svoju kriglu i tečnost s ivice stola joj je neprestano kapala u krilo. Tada je plačnim, ali ozbiljnim glasom obavestila sve za stolom (kao i nekolicinu za susednim stolovima): „Pravilo broj pedeset pet na spisku: NIKADA NIKADA nemojte kupovati preskupe bele haljine.“ Tada je to usvojeno i Šeron se probudila iz kome ispod stola da aplaudira i ponudi moralnu podršku. Nazdravili su (kada je zapanjeni konobar doneo poslužavnik pun čaša mleka) Holi i njenom značajnom doprinosu spisku.

„Žao mi je zbog tvoje preskupe bele haljine, Holi“, štucajući je rekao Džon, pre nego što je ispao iz taksija i odvukao Šeron do njihove kuće.

Da li je moguće da je Džeri održao reč i napisao joj spisak pre nego što je umro? Bila je neprekidno uz njega i nikada to nije spomenuo, niti je primetila išta što bi ukazivalo da ga piše. Ne, Holi, saberi se i ne budi glupa, rekla je sebi. Toliko ga očajnički želi natrag da umišlja svakojake gluposti. Ne bi on to uradio. Zar ne?

Treće poglavlje

Holi je šetala poljem lepih tigrastih ljiljana; pirkao je vetrić i svilenkaste latice golicale su joj vrhove prstiju dok ih je provlačila kroz duge vlati svetlozelene trave. Zemlja je bila meka i podatna pod njenim bosim stopalima, a telo joj je bilo toliko lagano da je gotovo lebdela nad vazdušastom zemljom. Svuda oko nje ptice su veselo cvrkutale dok su gledale svoja posla. Sunce je bilo toliko blistavo na nebu bez oblaka da je morala da zakloni oči. Vetar je donosio slatki miris tigrastih ljiljana. Osećala se tako... srećno, tako slobodno.

Odjednom se nebo zacrnelo kada je karipsko sunce nestalo iza velikog, sivog oblaka. Vetar je postao jači i zahladnelo je. Oko nje su se latice tigrastih ljiljana mahnito vijorile i zama-gljivale joj vid. Vazdušasto tlo sad je postalo kamenito i oštro kamenje joj je sa svakim korakom seklo i grebalo stopala. Ptice su prestale da pevaju i sletele su na grane, odakle su zurile. Nešto nije bilo u redu i ona se uplašila. U daljini pred sobom ugledala je sivi kamen usred visoke trave. Poželela je

da otrči natrag do svog lepog cveća, ali morala je da otkrije šta se nalazi pred njom.

Kako se približavala, čula je: BAM! BAM! BAM! Ubrzala je korak i pojurila preko oštrog kamenja i bodljikave trave koja joj je grebala ruke i noge. Pala je na kolena ispred sivog kamena i kriknula od bola kada je shvatila šta je. Džerijev grob. BAM! BAM! BAM!

Pokušava da izađe. Doziva njeno ime, čuje ga!

Holi se trгла iz sna kada je čula glasno lupanje na ulaznim vratima.

„Holi! Holi! Znam da si tu! Molim te, pusti me unutra!“
BAM! BAM! BAM!

Zbunjena i polubudna, prišla je vratima. Ispred njih je stajala Šeron, sva unezverena.

„Isuse! Šta si radila? Satima kucam na vrata!“

Holi je pogledala napolje, još uvek polusvesna. Bilo je vedro i donekle hladno – mora da je jutro.

„Pa, hoćeš li me pustiti unutra?“

„Da, Šeron, izvini. Samo sam dremala na kauču.“

„Bože, izgledaš užasno, Hol.“ Šeron joj se zagledala u lice pre nego što ju je snažno zagrlila.

„Au, hvala.“ Holi je prevrnula očima i okrenula se da zatvori vrata. Šeron nikada nije okolišala, ali upravo zbog toga ju je toliko volela. Iz istog razloga ju je izbegavala prošlog meseca. Istina bi je zbolela. Nije želela da čuje kako mora da nastavi sa svojim životom; samo je htela da... oh, nije znala šta hoće. Osećala se spokojno što pati. Nekako joj se činilo da je to ispravno.

„Bože, ovde je tako zagušljivo. Kada si poslednji put otvorila prozor?“ Šeron je hodala po kući, otvarala prozore, skupljala prazne šolje i tanjire. Odnela ih je u kuhinju, stavila ih u mašinu za pranje posuđa i nastavila da sređuje.

„Oh, ne moraš to da radiš, Šeron“, slabašno se pobunila. „Ja ću to...“

„Kada? Sledeće godine? Ne želim da se zapuštaš dok se svi pretvaramo da ne primećujemo. Zašto ne bi otišla gore da se istuširaš, a zatim ćemo popiti šolju čaja?“

Tuširanje. Kada se poslednji put okupala? Šeron je u pravu, mora da izgleda odvratno, masne kose, s tamnim izraskom i u prljavom bademantilu. Džerijevom bademantilu. Ali nikada ga neće oprati. Želela je da bude onakav kakvog ga je Džeri ostavio. Nažalost, njegov miris počeo je da se gubi i bez sumnje ga je zamenio zadah njene kože.

„Oh, ali nema mleka. Nisam stigla...“ Holi se postidela što je zapustila sebe i kuću. Nema šanse da dozvoli Šeron da pogleda u njen frižider inače će je zasigurno zatvoriti u neku ustanovu.

„Aha!“, zapevušila je Šeron i podigla kesu koju Holi nije primetila. „Ne brini, postarala sam se za to. Izgledaš kao da nedeljama nisi jela.“

„Hvala, Šeron.“ Osetila je knedlu u grlu i oči joj se napuniše suzama. Tako je dobra prema njoj.

„Stani! Bez suza danas! Samo zabava, smeh i sreća, draga moja prijateljice. A sada brzo pod tuš!“

Holi se gotovo osetila kao ljudsko biće kada je sišla u prizemlje. Obukla je crnu trenerku i pustila da joj plava kosa (sa smeđim koren timerom) padne na ramena. Svi prozori u prizemlju bili su otvoreni i hladan vetar joj je dunuo u glavu. Učinilo joj se da razvejava sve ružne misli i strahove. Nasmejala se zbog mogućnosti da je njena majka ipak u pravu. Holi je izašla iz transa i tiho uzviknula kada se osvrnula po kući. Nemoguće je da je ostala duže od pola sata, ali Šeron je pospremila, uglancala, usisala i istresla jastuke, oprala i isprskala osveživač vazduha u svim

sobama. Pratila je pevušenje do kuhinje, gde je Šeron ribala police. Radne površine su sijale; hromirane slavine i odeljak za sušenje posuđa su blistali.

„Šeron, ti si pravi anđeo! Ne mogu da verujem da si sve to uradila. I za tako kratko vreme!“

„Ha! Nije te bilo duže od sat vremena. Zapitala sam se da nisi skliznula niz slivnik. I mogla si koliko si mršava.“ Odmerila je Holi od glave do pete.

Sat vremena? Ponovo se prepustila sanjarenju.

„E, dobro, kupila sam nešto povrća i voća, tamo su ti sir i jogurt. I mleko, naravno. Ne znam gde držiš testeninu i konzerve, pa sam ih stavila ovamo. Oh, u zamrzivaču imaš i nekoliko jela koja možeš samo da zagreješ u mikrotalasnoj. To bi trebalo da ti traje neko vreme, mada, sudeći po tome kako izgledaš, trajaće ti celu godinu. Koliko si smršala?“

Holi je pogledala svoje telo. Trenerka joj je visila na zadnjici i, iako je vezala pojas što je čvršće mogla, spala joj je na kukove. Nije ni primetila da je smršala.

Ponovo ju je Šeron vratila u stvarnost: „Imaš i keks uz čaj. *Džejmi Dodžers*, tvoj omiljeni.“

To je bilo to. Previše za Holi. Keks *Džejmi Dodžers* bio je šlag na torti. Osetila je kako joj suze cure niz obraze. „Oh, Šeron“, zakukala je, „mnogo ti hvala. Tako si dobra prema meni, a ja sam bila užasna drugarica.“ Sela je za sto i uhvatila Šeron za ruku. „Ne znam šta bih bez tebe.“ Šeron je sedela preko puta nje i ćutala, pustivši je da nastavi. Toga se Holi užasavala – da će u svakoj prilici pokleknuti pred ljudima. Ali nije se stidela. Šeron je samo strpljivo pijuckala čaj i držala joj ruku kao da je to normalno. Konačno su suze prestale.

„Hvala.“

„Ja sam ti najbolja drugarica, Hol. Ako ti ja ne pomognem, ko će?“, odvratila je, stisnula joj ruku i ohrabrujuće se osmehnula.

„Pretpostavljam da bi trebalo sama sebi da pomognem.“

„Pih!“, procedila je Šeron i odmahнула rukom. „Kad budeš bila spremna. Ne obaziri se na one koji kažu da bi trebalo da se oporaviš za jedan mesec. Uostalom, i patnja je put ka isceljenju.“

Uvek je govorila prave stvari.

„Da, pa, mnogo sam patila. Napatila sam se.“

„Nemoguće!“, odvrtila je Šeron, glumeći zgranutost. „Samo mesec dana posle muževljeve smrti!“

„Oh, prestani! Mada će mnogi to govoriti, zar ne?“

„Verovatno, ali ko ih jebe? Postoje veći gresi od toga da učiš kako ponovo da budeš srećna.“

„Valjda je tako.“

„Obećaj mi da ćeš jesti.“

„Obećavam.“

„Hvala što si svratila, Šeron. Zaista sam uživala u ćaskanju“, rekla je Hol i zahvalno zagrlila drugaricu. „Već mi je mnogo bolje.“

„Znaš da je dobro da budeš u društvu, Hol. Prijatelji i porodica mogu da ti pomognu. Pa, kad bolje razmislim, možda ne tvoja porodica“, našalila se, „ali bar mi ostali možemo.“

„Oh, to sada shvatam. Samo sam mislila da bi prvo trebalo sama da se izborim.“

„Obećaj mi da ćeš svratiti. Ili bar povremeno izaći iz kuće.“

„Obećavam.“ Hol je prevrnula očima. „Počinješ da zvučiš kao moja mama.“

„Samo pazimo na tebe. Okej, vidimo se uskoro“, rekla je Šeron i poljubila je u obraz. „I JEDI!“, dodala je i bocnula je u rebra.

Holi je mahala Šeron dok se isparkiravala. Provele su dan naizmenično plačući i šaleći se na račun starih vremena. Šeron joj je rekla kako se oseća. Holi nije ni pomislila na to da su Šeron i Džon izgubili najboljeg prijatelja, njeni roditelji zeta, a Džerijevi sina jedinca. Mislila je samo na sebe. Bilo je dobro ponovo biti među živima, umesto vucarati se s avetima prošlosti. Sutra je novi dan i nameravala je da ga počne tako što će otići po kovertu.

Četvrto poglavlje

Holi je u petak ujutru ustala rano. Međutim, iako je ustala iz kreveta puna optimizma i uzbuđena zbog onoga što je čeka, ponovo ju je skolila surova stvarnost kada je shvatila koliko će svaki trenutak biti težak. Ponovo se probudila u praznom krevetu u tihoj kući, ali nešto se ipak pomaklo. Prvi put za mesec dana nije je probudio telefonski poziv. Opomenula je sebe, kao što je činila svakog jutra, da su snovi o tome kako je sa Džerijem koji su joj prolazili kroz glavu proteklih deset sati upravo to – snovi.

Istuširala se i obukla omiljene plave farmerke, patike i bebi-roze majicu. Šeron je bila u pravu u vezi s njenom težinom – za svojevremeno uske farmerke sada joj je kaiš bio neophodan. Namrštila se svom odrazu u ogledalu. Izgledala je ružno ovako sa podočnjacima, usana ispucale i izgrizenih i katastrofalne kose. Prvo će morati da ode kod obližnjeg frizera i da moli da je primi.

„Bože, Holi!“, uzviknuo je njen frizer Leo. „Vidi na šta ličiš! Ljudi, napravite mesta! Napravite mesta! Imam ženu u kritičnom stanju!“ Namignuo joj je i nastavio da gura ljude s puta. Izvukao je stolicu i gurnuo je na nju.

„Hvala, Leo. Sada se osećam veoma privlačno“, promrmljala je Holi, pokušavajući da sakrije lice crveno kao paprika.

„Pa nemoj, pošto se raspadaš. Sandra, smučkaj mi uobičajeno, Koline, donesi foliju, Tanija, daj mi čarobnu torbu sa sprata – i kaži Vilu da ne ode na ručak, preuzeće moju mušteriju u dvanaest.“ Leo je naređivao svima i besomučno mlatarao rukama kao da se sprema da obavi hitnu operaciju. Možda i hoće.

„Oh, izvini, Leo, nisam htela da ti poremetim dan.“

„Naravno da jesi, ljubavi. U protivnom, zašto bi utrčala ovamo u vreme ručka u petak iako nemaš zakazano? Da doprineseš miru u svetu?“

Holi se ujela za usnu zbog griže savesti.

„Ah, ali ne bih pristao na to ni zbog koga osim za tebe, srce.“

„Hvala.“

„Kako si?“ Naslonio je mršavu, malu zadnjicu na pult i okrenuo se prema Holi. Leo ima pedeset godina, ali izgleda kao da ima trideset. Njegova kosa boje meda slaže s tenom boje meda i uvek je besprekorno odeven. Pored njega, svaka žena može da se oseti kao govno.

„Užasno.“

„Da, tako i izgledaš.“

„Hvala.“

„Ah, pa bar će jedno biti sređeno kada budeš izašla oдавde. Ja sređujem kosu, ne srca.“

Holi se zahvalno osmehnula zbog čudnog načina na koji joj je pokazao da je razume.

„Ali, bože, Holi, kada si ušla, jesi li na vratima videla reč 'mađioničar' ili 'frizer'? Trebalo je da vidiš jednu ženu koja je danas došla ovamo. Bakutanerka obučena kao klinka. Blizu šezdeset godina, rekao bih. Pružila mi je časopis s Dženifer Aniston na naslovnoj strani. 'Hoću tako da izgledam', rekla je.“

Holi se nasmejala. Pravio je grimase i gestikulirao dok je pričao.

„Bože, odgovorio sam, ja sam frizer, a ne plastični hirurg. Jedini način na koji mogu da učinim da tako izgledate jeste da isečem tu fotografiju i zalepim vam je na glavu.“

„Ne! Leo, nisi joj valjda to rekao?“ Holi je zinula od iznenađenja.

„Naravno da jesam! Neko je morao da objasni toj ženi! Zar joj nisam pomogao? Ušetala je ovamo obučena kao tinejdžerka. Na šta je samo ličila!“

„Ali šta je rekla?“ Holi je obrisala suze od smeha. Mesecima se nije toliko smejala.

„Prelistao sam časopis i našao divnu fotografiju Džoan Kolins. Rekao sam joj da joj to priliči. Izgledala je zadovoljno time.“

„Leo, verovatno se previše uplašila da bi ti rekla kako misli da je to grozno.“

„Ah, koga briga? Imam dovoljno prijatelja.“

„Ne znam samo zbog čega“, nasmejala se Holi.

„Ne mrdaj“, naredio je Leo. Odjednom se strahovito uozbiljio i usredsređeno skupio usne dok je razdvajao Holinu kosu za farbanje. Dovoljno za Holi da ponovo prasne u smeh.

„Ah, smiri se, Holi“, ogorčeno je rekao Leo.

„Ne mogu, Leo. Zasmejao si me i sada ne mogu da se zaustavim...“

Leo je zastao usred posla šeretski je pogledavši. „Uvek sam mislio da si zrela za ludnicu. Nikad me niko ne sluša.“

Još jače se nasmejala. „O, izvini, Leo. Ne znam šta mi je. Prosto ne mogu da se zaustavim.“ Zaboleo ju je stomak od tolikog smejanja i bila je svesna da je mnogi radoznalo zgledaju, ali bilo je jače od nje. Kao da se sva propuštena radost proteklih meseci odjednom sručila na nju.

Leo se ponovo naslonio na radnu površinu i pogledao je. „Ne moraš da se izvinjavaš, Holi. Smej se koliko god hoćeš. Znaš da kažu da je to dobro za srce.“

„Oh, godinama se nisam ovoliko smejala“, odgovorila je kroz kikut.

„Pa, pretpostavljam da nisi imala zbog čega da se smeješ“, tužno se osmehnuo. I Leo je voleo Džerija. Zadirivali su jedan drugog kad god bi se videli, ali obojica su znali da je to samo šala. Leo se trgao iz misli, šaljivo razbarušio Holinu kosu i poljubio je u teme. „Ali bićeš dobro, Holi Kenedi“, uverio ju je.

„Hvala, Leo“, odgovorila je i pribrala se, dirnuta njegovom brigom. Ponovo je prionuo na posao i napravio usredsređenu grimasu, zbog čega je Holi ponovo počela da se smeje.

„Oh, samo se ti smej, Holi, ali ako ti slučajno napravim pruge na glavi... Videćemo ko će se tada smejati.“

„Kako je Džo?“, pitala je Holi, nestrpljiva da promeni temu pre nego što se opet osramoti.

„Šutnuo me je“, odgovorio je Leo, mahnito pritiskajući stopalom papučicu na stolici tako da je Holi uz divlje trzaje poletela uvis.

„O-o, Leo, taakoo miii jeee žaaooo. Vaas dvoojica stee biilii sjaaajniiii zaajeeednoo.“

„Da, pa, više nismo tako sjaaajniiii, gospojice. Mislim da se viđa s nekim drugim. Dobro. Staviću ti dve nijanse plave: zlatno-plavu i onu koju si imala ranije. Inače ćeš imati onu jeftinu boju rezervisanu samo za moje mušterije koje se bave prostitucijom.“

„O, Leo, žao mi je. Ako ima imalo razuma, shvatiće šta je izgubio.“

„Onda mora da nema nimalo mozga. Raskinuli smo pre dva meseca i još nije shvatio. Ili jeste shvatio i ushićen je zbog toga. Dosta mi je – dojadili su mi muškarci. Prosto ću postati strejt.“

„E to je nešto najgluplje što sam ikad čula...“

* * *

Holi je zadovoljno izašla iz salona. Budući da Džeri nije bio pored nje, nekoliko muškaraca ju je odmerilo, što joj je bilo strano te se osetila neprijatno i potrčala u sigurnost svog automobila. Pripremila se za posetu roditeljima. Današnji dan joj zasad dobro ide. Dobro je postupila što je otišla kod Lea. Iako mu je srce slomljeno, trudio se da je nasmeje. Holi je to primetila.

Parkirala se uz ivičnjak ispred roditeljske kuće u Portmarnoku i duboko udahnula. Na majčino iznenađenje, Holi ju je pozvala tog jutra da se dogovori kada da dođe. Sada je pola četiri i Holi je sedela u kolima dok joj se stomak uvrtao. Ako se izuzme nekoliko roditeljskih poseta prošlog meseca, Holi gotovo da nije provela nimalo vremena s porodicom. Nije želela da bude u centru pažnje i da trpi nametljiva pitanja o tome kako se oseća i šta sada namerava da radi. Međutim, vreme je da se otrese tog straha. Oni su njena porodica.

Roditeljska kuća nalazi se preko puta plaže Portmarnok, čija plava zastavica potvrđuje da je čista. Parkirala se i zagledala u more preko puta ulice. Stanovala je tu od rođenja do dana kada je počela da živi s Džerijem. Volela je da se budi uz zvuk udaranja talasa o kamenje i uzbuđeno kričanje galebova. Bilo je divno što joj je plaža dvorište, pogotovo preko leta. Šeron je živela iza ugla i devojčice su najvrelijim danima u godini prelazile ulicu u najboljem letnjem izdanju i motrile na najlepše momke. Holi i Šeron bile su potpuna suprotnost: Šeron sa smeđom kosom, čistim tenom i velikim grudima; Holi s plavom kosom, bledim tenom i malim grudima. Šeron je bila glasna, dobacivala je momcima i pozivala ih da im se pridruže. Holi je bila tiha i flertovala je samo očima, zagledala bi se u svog miljenika i nije skretala pogled dok je ne bi primetio. Nisu se mnogo promenile od tada.